

PREMIS POESIA PERSONES ADULTES

1r premi

Oriol Solà i Prat

Pseudònim: *M. Amistat Perillosa Enneasíl-labs*

QUI ÉS L'ENEMIC?

Havia viscut sempre pensant
que l'enemic més cruel i ferotge
havia estat i era –amb diferència!–
el temible i inclement pas del temps.
Hores, dies, setmanes i mesos
que s'havien ja esvaït del tot
només un poc després d'ensumar-los...
M'hi atansava prudent però ple d'esma
i, quan els volia acaronar,
ells ja havien desaparegut!
Aquell havia de ser –segur!–
l'enemic més ferotge i més cruel.
Però després vaig conèixer el dolor...
El de les pèrdues irreparables;
el dels comiats massa prematurs;

el d'amics sense reconciliar...
però també el d'aquell altre mal físic

que t'anul·la del tot, t'invalida
fins que t'ha reduït al no-res.
I és ara aquest mateix dolor físic
el que em té arraulit i emmordassat,
lligat de mans i peus, ben quietó.
Em té segrestat el pensament
en un captiveri que no cessa!
Em té embargat qualsevol impuls,
en una immesurable agonia.
Tots els rellotges s'han aturat...
El martiri –tothora present–
se n'està cruspint també les busques!
I ara he començat ja a enyorar els dies
en què el temps passava dolçament...
S'esmunyia de les mans rabent,
en una letífera vivor
que, tanmateix, però... era ben lleugera.
Era bonic veure passar el temps
quan no fèiem res més que plorar-lo...

2n premi

Cristina Morales Amorós

POEMES DEL CONFINAMENT

1. Nova normalitat

El temps destenyeix els colors de la memòria
i pinta l'ànima amb aquarel·la de plata.
Afeblits per la por i la sorpresa,
rememorem guerres no viscudes,
conjurats en *mantres* de superació.
Els polítics gasten fortunes en eslògans barats,
mentre les cues de la gana s'allarguen.
La normalitat demana taula al bar.
L'olor d'una gardènia acabada de collir
il·lumina la pell mascareta endins.
Oblidar el destí.
Fer la maleta i volar deixant l'agonia a terra.
Sorra i coralls a l'illa de la solitud.

2. Passió segons St. Joan

L'ànima no es pot confinar.
Cau el dia i Bach em consola,
la música transfigura el meu cos.
Volo lliure sobre la ciutat,
convertida ara en fruita prohibida,
més bonica que mai.

3. Abril 2020

Una tórtora m'ha dit a cau d'orella
que hi ha dofins a la platja
i herbes altes al carrer.

La natura és feliç sense nosaltres.

Si tornem, diu que ens vol diferents,
aprenent de qui arrisca la vida
per gent que no coneix,
amb carícies d'olor i guants de sucre.

Un dia, per St. Jordi,
els núvols plouran esperança.

Retrobarem el gust de la festa compartida.

Comptarem les estrelles d'una en una i
les convidarem a sopar.

4. Al balcó

He quedat amb la nit
per xerrar de somnis
i escoltar el silenci del món.

Vull que es quedi amb mi,
em posaré un vestit nou
de color llum
i em trauré la mascareta.

3r premi

Nadia Segura Arnedo

QUAN HO NECESSITO

Quan necessito plorar,
és perquè alguna cosa, bé, no va.
Soc un paper pintat de negativitat,
i me l'arruguen perquè no torni a la normalitat.

A la vida hi ha de tot,
però sempre em trobo el mateix neguit dins del pot.
Corro perquè em persegueix un mal destí,
però el cap em pesa i no puc avançar en el meu camí.

No tota la vida és només d'un sol color,
abans era blau, vermell, lila, però ara sento que tinc molta foscor.
És molt complicat estar bé tota la vida,
però és el que m'ha tocat, viure aquest dia a dia.

Quan necessito escriure,
és per demostrar que vull ser lliure.
Lliure per viure,
lluitar pel meu compte i poder somriure.

Sento que tot m'afecta,
que no puc estar tranquil·la i amb el cos recte.
Em falta felicitat,
però això és una batalla dins la meva mentalitat.

Però per una altra part he d'estar orgullosa,
com una persona amable i poderosa.
Soc una persona comprensiva,
per això he decidit canviar la meva perspectiva.

Sí he sigut capaç d'escriure això,
és perquè he canviat de negatiu a bo.
Perquè els sentiments,
donen la inspiració dins la meva ment.

Nadietta